

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

Ad Diem VII Octobris In S. Ositha Vel Osgitha V. M.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

Manassem, Simoniacum Remensem archiepiscopum, in castro suo et S. Brunonem et Manassem, ecclesie Remensis præpositum, tutatus est, pro comite Reciensi homonymo tum ibidem, tum aliis locis habui; opinio autem, qua id feci, longe etiam (quod idcirco loco isto dictis addendum) verosimilior efficitur ex eo, quod Manasses, ecclesie Remensis præpositus, ipsiusmet hujus Reciencensis comitis avunculus existit, uti fidem faciunt duæ donationis chartæ, Majoris-monasterii abbati ab eodem comite anno 1082 datæ atque a Mabillonio tom. V Annalium Benedictinorum pag. 645 et binis seqq. relatæ, in quarum posteriori Manasses ecclesie Remensis præpositus disertè vocatur Ebali Reciencensis comitis avunculus, in priori vero inter eos, qui donationi adfuerunt, notatus occurrit hunc in modum: Manasses Remensis præpositus, avunculus Ebali comitis. Atque ita quidem comitem Ebalum, qui in castrum suum S. Brunonem et Manassem, ecclesie Remensis præpositum, recepit, pro comite Reciensi homonymo habendum, prope certum apparet.

prope certum apparet; at non item, intra castrum homonymum id factum.

¶ Verum de castro, intra quod hic illos receperit, paulo aliter loquendum est. Etsi enim castrum istud, ut eodem iterum § 6 docui, verosimiliter non aliud, quam Reciencense, existit, de re tamen hac ambigi etiam non immerito potest, quod, an ad Ebalum comitem jam inde ab anno 1077 et seqq., quibus is in castro suo S. Brunonem et Manassem præpositum fuit tutatus, Reciense castrum spectarit, dubium faciat Annalium Benedictinorum lib. LXV, num. 64 Mabillonius, ea ibidem scribens, e quibus Ebali, Reciencensis comitis, parentes Hilduinus et Adalais non modo in vicis tum adhuc fuisse superstites intelliguntur, verum etiam in ipso Reciensi castro domicilium habuisse queunt videri. Adhæc in ambabus chartis mox laudatis Bartholomæus, Majoris-monasterii abbas, dicitur ad Novum-castrum adivisse Ebali, Reciencensis comitis, presentiam, in illoque abs hoc honorifice ac debita urbanitate fuisse susceptus. Quid si ergo Ebalus castrum istud anno 1077 et seqq. inhabitavit, tuncque in id S. Brunonem et Manassem præpositum receperit? Sane ex iis, quæ Marlotus tom. II Historie Metropolis Remensis pag. 194 memorie prodit, castrum aliquod, nomine Novum-castellum seu Novum-castrum, ad comitem Reciencensem Ebalum aliquando spectasse, indubitatum apparet, ut a vero, qui intra illud S. Brunonem et Manassem præpositum fuisse abs hoc receptos, statuerit, aberraturus forte non sit, etsi interim, quo loco idem castrum situm fuerit, certo determinari non posse videatur, quod multa olim, uti apud Valesium in Galliarum Notitia videre licet, illius nominis castra in Gallis existierint.

Pag. 373, num. 551 silentii universalis, quo, qui integro amplius primo post rem gestam saculo labente floruerunt, scriptores prodigiosam doctoris anastasiæ prætereunt, rationem sat solidam reddi non posse, asserui; verum sunt, qui, quemadmodum modo intelligo, universalis illius silentii causa ab ipsa, circa quam id versatur, re repetita, per synchronos hanc suppresque scriptores, quod infamie, ut loquuntur, plena sit, non commemorari, imo nec commemorari, ne cujusquam fama læderetur, potuisse contendunt. Atque hi quidem, qui ita arguunt, isthanc universalis, quo damnati prodigium a scriptoribus omnibus æqualibus supparibusque præteritur, silentii rationem tam validam autmant, ut mirum potius ob hanc futurum fuisse affirmet, si ab ullo ex iis illud commemoraretur. Verum quis, quæso, a re, coram infinita prope modum hominum multitudine gesta passimque proinde nota, recensenda sub peccati reatu abstinendum existimet? Nullus sane, quantum apparet: sed, etsi etiam secus foret, nonne saltem tum infelicis damnati, tum familie ac academiæ, e qua is fuisset, nomine suppresso, narrari absque piaculo luctuosa potuisset historia?

AUCTORE C. B. Damnati prodigium sub peccati reatu tacendum fuisse, hincque id ab omnibus

¶ Adhæc, ut quam parum universalis, quo hæc a scriptoribus synchronis supparibusque omnibus involvitur, silentii ratio, a nonnullis, ut dictum, obtensa, roboris habeat, luculentius patescat, Petrus abbas Cluniacensis, cognomento Venerabilis, lib. II Miraculorum, cap. A narrat, comitem Matisconensem, qui Ecclesiam opprimerat, ipso diei tempore a diabolo, plurimis spectantibus, fuisse abreptum, nec unquam post comparuisse, cumque deinde obturatum, per quod abreptus fuerat, palatii ostium Otgerius, Wilielmi, Matisconensis comitis alterius, præfectus, qui et ipse Ecclesiam vexabat, aperiri curasset, fuisse et hunc a diabolo raptum, subitoque ex alto, cum longo temporis spatio in æra, videntibus, qui aderant, cunctis, fuisset sublevatus, in terram tandem, graviter e lapsu corpore colliso, brachioque etiam confracto, fuisse demissum. En duo horrenda sane infamieque pariter plena seu facta seu prodigia, et tamen, tam unum, quam aliud, viri etiam, cui postremum obvenit, nomine non suppresso, litteris mandavit Petrus Venerabilis, vitæ sanctitate perquam illustris. Quod cum ita sit, quis, quæso, factum credat, ut omnes prorsus scriptores prodigio Parisiensi tum æquales, tum suppres, quos inter sane non pauci multo minus, quam Petrus Venerabilis, conscientia puritate morumque integritate conspicui existere, silentio id, ne fama cujuspiam læderetur, prætereundum duxerint, reque etiam ipsa præterierint?

æqualibus supparibusque scriptoribus silentio præteriri perperam contenditur.

AD DIEM VII OCTOBRIS.

C. S.

IN S. OSITHA VEL OSGITHA V. M.

Pag. 957, num. 3 de cultu adde, tom. III Monastici Anglicani pag. 515 in charta visitationis sacrarum cimeliorum in thesauro ecclesie S. Pauli Londini anno 1295 per magistrum Radulphum de Baudak, ejusdem ecclesie decanum factæ inter sacras reliquias sic legi: Item brachium S. Osithæ, continens capud in manu, et

ornatur laminis argenteis in limbo deauratis, insertis lapidibus xxii, et antèrius habet laminam triphoriatam cum aymallis et perlis, et deficiunt in toto sex lapides. Triphorium vel triforium est ornamentum cujusvis rei oræ adjectum, aymallum Anglis Amel, Gallis émail, encaustum est; itaque lamina triphoriatæ etc., est encausto gemmisque in ora exornata.

INDEX